

východ u toho domu stráží obsazený, vyvedl je tajnou chodbou, která ty dva domy spojovala, skrze Ivanovu krčmu ven.

Krčmář Ivan byl velice překvapen, když viděl, že se k němu hrne taková četná společnost, ale Pedro mu podal o příčině této četné návštěvy krátké vysvětlení a dověděl se o plánu Alešovy bandy.

Katovo obydlí jest ohroženo!

Tato zpráva přivedla Pedra do velkého rozčilení, a on si také hned umínil pospíšet mu na pomoc a přiměl k tomu také ostatní spiklence, kterých byl z toho nebezpečí vysvobodil, aby mu byli při tom nápomocni.

Všickni s ochotou k tomu svoili a jejich užasnutí bylo nyní veliké, když na té cestě dohonili kata a knížete Kazimíra.

Pedro jim oznamoval několika slovy, oč se jedná, a klusal pak v čele ostatních jezdců ke katovně.

Tam byly zatím ty věci se udály, které jsou nám již povědomy.

Hrabě Kaminski se tam objevil ještě v pravý čas, že mohl katovu dceru zachrániti, a když Pedro s ostatními jezdci ku vratům dorazil, měl právě Bohumil s těmi opilými lotry velmi tuhý zápas.

Poněvadž byla vrata zamčená a poněvadž je ani na silné bouchání nikdo neotevřel, zvolil si Pedro se svými druhy, když byli všickni své koně venku uvázali, tutéž cestu, kterouž byl dříve Kaminski do katovny se dostal.

Hlomož zápasu přivábil je hned na pravé místo, oni tam vyrazili ještě v čas, že mohli Bohumila zachrániti, aby ho ti lotrové s sebou neodvedli.

Právě v tu chvíli, když se Aleš po něm sápal, chtě ho chytit od zadu za límec, objevil se Pedro se svými druhy u otevřeného okna a vrazil s nimi do pokoje.

Aleš byl rovněž tak velice překvapen, když spatřil Pedra jako Bohumil.

“Don Pedro!” zvolal tento a spustil meč k noze. “Je to skutečnost, anebo jen sen?”

“Ano, to jsem já,” odpověděl Pedro, jenž byl rovněž nemálo překvapen, spatřiv tam Bohumila, — “a jak pozoruju, přicházím v nejlepší čas. Pryč, ty ničemný chlape!” vzkřikl pak na Aleše, — “dnes je to již po druhé, co jsme se spolu setkali, a pakli se v tu chvíli odsud nevyklidíš, rozbiju ti lebku!”

Aleš ani nehlesl a couval zvolna ku dveřím.

Když viděl takovou přesilu, která se mimo vše nadání na straně Kaminskiho objevila, dostal bezpochyby strach, že by to s ním mohlo špatně dopadnouti, a zanechal jako každý zbabělec své druhy v nebezpečí, a sám se hleděl útekem zachrániti.

Nejprve pospíšel do sklepa, chtě se podívat, co byli ostatní loupežníci, jichž bylo asi dvacet, zatím v tom sklepě vykonali, ale shledal, že leželi všickni na zemi opilí a spali.

“Ta prokletá holota se mi ožrala a já nemám nyní žádnou posilu, abych se mohl pomstít!” zaklel Aleš. “Tam nahoře je jich jen deset a dohromady je nás šestadvacet, že bychom mohli ten boj přece ku svému prospěchu rozhodnouti, a že bych pak byl těch 10.000 rublů přece vydělal. Dnes mám vůbec neštěstí a všechno se mi pokazí, ať dělám co chci. Ale já se proto přece pomstím!”

Pak vyběhl zase ze sklepa nahoru, a když byl ve dvoře ohledl se na spěch kolem sebe, načež zavrtěl hlavou, a otevřev si vrata a vyběhl ven.

Zde se zase ohledl pátravě na všechny strany, a když tam nikoho neviděl, vyskočil na nízkou doškovou střechu a pravil pak sám pro sebe utlumeným hlasem:

“Toho kata to bude mrzet, že byl tak lakomý. Kdyby si byl dal pokrýt tu střechu taškami, nebyl bych mu ji nyní mohl zapáliti.”

Pak se zachechtal s ďábelskou zlomyslností, rozkřesal do hubky a pravil dále, dívaje se spokojeně na ni:

“Tento nepatrný kousek hubky ti zničí celé jmění.”

“To se tak brzo nestane, jak si myslíš,” ozval se na blízku hlas. “Tu hubku musíš zase hezky umačkat a pak sležeš dolů, abychom s tebou naložili, jak se na paliče sluší a patří.”

Byl to kat Mikuláš, jenž takto mluvil, přišel s Kazimírem ještě v pravý čas, že mohl úmysl toho zlosyna zmařiti, a zachránit svůj majetek.

Oba se pak chopili Aleše, jenž se tak zalekl, že nemohl ani slova promluvit, a vlékli jej s sebou do domu.

Dveře se za nimi zavřely a Aleš byl chycen.

KAPITOLA XV.

Sklamaná naděje.

Za několik hodin po těchto událostech, které všechny dohromady souvisí a z nichž se musí jedna za následek druhé považovati, panovalo ve Varšavě velké rozčilení.

O tom co bylo v noci se stalo, pokud se to týkalo těch spiklenců, byla již pověst po celém městě se roznesla, a to bylo již vůbec známo, že jest starý kníže Dragomirski uvězněn, a jeho syn Kazimír že se zachránil útekem.

Lidé strkali hlavy dohromady a šeptali jeden druhému, že bylo mimo starého knížete ještě mnoho jiných šlechticů zatčeno, kteříž byli též v podezření, že byli účastni toho spiknutí, a že bude ještě mnoho jiných osob zatčeno, poněvadž prý jest již všecko vyzraženo.

Na ulicích bylo pozorovati skoro samé ulekané obličejy, každý chvátal po své záležitosti, maje hlavu skloněnou, anebo šel vyzvídati, co se stalo s jeho přáteli a známými.

Také se lid na ulicích v malých tlupách shromažďoval, a vůbec se nemluvalo o ničem jiném než o těch neblahých událostech, kterých byly v noci se sběhly, ale ostatně neměl nikdo v úmyslu proti vládě se zbrání v ruce se postaviti.

Proto však přece netrpěla policie, aby se lid na ulicích ve větším počtu shromažďoval, a kdekoli se jich několik spolu zastavilo, přichvátal k nim hned strážník a vyzval je, aby se rozešli.

Rozumí se samo sebou, že nebylo takového vyzvání všude hned uposlechnuto, a kdo se proti tomu protivil, byl hned zatčen. —

K desáté hodině dopoledne měla se odbyvat nějaká slavnost, a při takových příležitostech nedá se ani Polák ani Rus policii odehnati.

Pročez bylo v těch ulicích, kde se měla tato slavnost odbyvati, tolik lidstva pohromadě, že by byla policie proti nim již ničeho nepočítala.

Bylo to nějaké procesí, jakých lze ve Varšavě častěji viděti, když je některý boháč těžce nemocen.

Takové procesí se koná za tou příčinou, aby vyprosilo u Boha pro toho nemocného zvláštní milost a uzdravení.

Toto procesí táhlo přes náměstí a dále ulic v které jsou samé šlechtické domy a v které stál také palác hraběnky Rosinské.

Takové procesí sestávalo vždycky jen z kněžstva.

Napřed kráčeli kapucíni a někteří z nich, ježto ved i zvláště přísný život, měli na obličejích krabušky, za pásem důtky a v zadu na kutně měli křiklavými barvami vymalovaný nějaký obraz, jenž představoval nějaký výjev z Kristova utrpení.

Za kapucíny šli františkáni, dominikáni a kněží z ostatních řeholí, a za těmito následoval kněz v ornatě, nesa před sebou velebnou svátost.

Zatím co tento průvod zvolna se pohyboval, bylo na věžích u blízkých kostelů všemi zvony zvoněno.

Lid stál na ulicích po obou stranách s obnaženými hlavami a mnozí byli tak dojatí, že padali na kolena a bijíce se v prsa hlasitě volali: “Memento mori! Memento mori!”

Na náměstí klečeli na jednom místě všickni na kolenou, jen dva mužové vysoké poslavy, kteří se zdáli býti dle kroje venkovští šlechticové, majíce na sobě aksamitové kabáty a široké nad kotníky stažené kalhoty, zůstali mezi těmi klečícími stát, a vynikali vůbec mezi všemi ostatními, kteří byli kolem nich.

Ruce měli křížem na prsou složené a dívali se na ten smutný průvod jaksi lhostejně.

“To je pravda, ve Španělsku není lid tak nábožný jako zde, oni jsou sice kněžími také ještě oddáni, ale tito se vynasnažují, aby si u lidu získali náklonnost a lásku, a na takové smutné věci, jako na smrt ho nikdy nepamatují.”

“My zde musíme k vůli té hlouposti tak dlouho čumět a mohli jsme být již dávno na místě.”

“Nedělejte si z toho nic, don Pedro,” pravil druhý muž. “My tam ještě přijdeme v pravý čas. Ale ve mně se budí pořád jakési tušení, jako by na nás ještě dnes čekalo něco nepříjemného a smutného.”

“Vy vidíte samé nepříjemnosti,” usmál se don Pedro. “Já se kojím nejlepší nadějí. Ale podívejte se jenom, Bohumile —”

Nemohl však tuto větu domluvit, neboť k němu přistoupil z toho zástupu člověk a upozornil jej příkrým způsobem na to, že jest ve Varšavě obyčejem, před procesím smekati.

Don Pedro měl chuť dát tomu člověku na jeho vyzvání hrubou odpověď, ale překonal svou nevoli, a přisvědčiv k tomu pouze hlavou, smekl svou čapku a pošeptal také svému druhovi, aby učinil totéž.

Nyní stáli chvilku ti dva mužové, nemluvíce ani slova, načež podotkl don Pedro:

“Chtěl jsem vás na to upozornit, že táhne ten průvod do ulice, v níž bydlí hraběnka Rosinská. Proto se obávám, že tam přijdeme již pozdě, neboť se tam nahrne množství lidu a my se pak ani neprotlačíme.”

“Kdo pak to asi umírá?” šeptal druhý. “Já mám pořád jakési neblahé tušení, neboť na mne lží těžká vina.”

“Nebudte blázen,” odpověděl don Pedro, načež se obrátil k tomu člověku, kterýž jej byl dříve vyzval, aby smek, a tázal se ho, ke komu ten průvod jde.